

СРЕЩАТА СЪ БЕНКОВСКИ

Въ Панагюрище ми казаха, че Бенковски излѣзълъ изъ околнитѣ села, но поржчалъ да се видя съ него.

Научихъ, че тая нощъ той ще пристигне въ с. Баня, часъ и половина далечъ отъ Панагюрище. Заминахъ съ единъ водачъ веднага за това село.

До като излѣземъ отъ Панагюрище, вървѣхме по сѣннитѣ край рѣка Луда Яна.

— Кой живѣе? — извика непознатъ гласъ, задъ едно дърво и дърнна пушка.

Ние спрѣхме. Непознатиятъ повтори въпроса... Тогава и моятъ водачъ му отговори. Разбрахъ, че това бѣше стражата, поставена отъ комитета, която пази кой влиза и излиза отъ Панагюрище. Стражата, която ни спрѣ се състоеше отъ четирма панагюрци, съ пушки въ ржце и съ дълги ятагани на поясъ.

Казаха ни, че свѣргалището на апостолитѣ въ с. Баня е кжщата на попъ Груя. Стигнахме селото, прегазихме рѣката. Тукъ бутнахме, тамъ опрѣхме, не можахме да налучимъ кжщата. А селскитѣ улици бѣха пусти.

Най-после спрѣхме предъ една голѣма порта и взехме да се питаме дали е тука?

— Тукъ е! — обади се непознатъ женски гласъ отъ двора. Портата се отвори, колкото да се промъкнемъ. Отвори ни 18-годишната дъщеря на попъ Груя, наметната съ ямурлукъ. Тя чакала отъ вчера, да посрещне високия гостъ войводата Бенковски.

Влѣзохме въ кжщи. Намѣрихме тамъ само баба попадия. Бенковски и попъ Груйо бѣха зминали по околнитѣ села.

Азъ бѣхъ уморенъ и почнахъ да задрѣмвамъ край огъня.

Заспалъ съмъ безъ да искамъ. Колко време съмъ спалъ, не зная. По едно време чухъ гласъ въ сѣня си:

— Ей, я ставай да видя какъ си се разположилъ така, господарски въ чужда кжща!

Скочихъ на крака още съненъ и видѣхъ високъ, непознатъ човѣкъ, наметнатъ съ черна мушамъ, съ високи ботуши, съ много ремъци по гърдитѣ, на които висѣха два револвера, кама, чанта, далекогледъ. Задъ гърба му, къмъ вратата, стоеха двайсетина души съ пищови и дълги ятагани на поясъ и съ пушки въ ржце. Едни отъ тѣхъ бѣха влѣзли въ стаята, а други надничаха отъ вратата.

— Кой си? Говори! — извика първиятъ и тропна съ кракъ.

Азъ не можахъ да се сетя, кой е тоя човѣкъ, който води подире си толкова души. Замаянъ още отъ сѣня, не знаехъ какъ да му отговоря.

— Какво викате на човѣка? Васъ е дошелъ да търси, — каза баба попадия, която разбра моето положение.

Слава тебе Господи! Чакъ сега азъ дойдохъ на себе си и казахъ името си.

— Ти ли си? Тогава можешъ да седнешъ, — отговори ми по-меко непознатиятъ.

— На караулъ около кжщата! — заповѣда той като се обърна къмъ своитѣ другари.